

Sygn. akt II Ka 157/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SSO Jerzy Kozaczuk SSO Karol Troć (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2017 r.

sprawy **K. M.**

oskarżonego z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 1 grudnia 2016 r. sygn. akt VII K 179/16

wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 140 złotych kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II Ka 157/17

UZASADNIENIE

K. M. został oskarżony o to, że w dniu 15 września 2015 roku w S. w województwie (...) działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29. 07. 2005 roku „o przeciwdziałaniu narkomanii” posiadał środki odurzające w postaci ziela konopi innych niż włókniste tzw. marihuany o łącznej wadze 73, 23 grama brutto tj . 62,88 grama netto wilgotnego suszu roślinnego, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29. 07. 2005 roku „o przeciwdziałaniu narkomanii”

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

1. oskarżonego K. M. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29. 07. 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii” i za czyn ten na podstawie art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29. 07. 2005 roku „o przeciwdziałaniu narkomanii” skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29. 07. 2005 roku „o przeciwdziałaniu narkomanii” orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci marihuany o wadze 47,98 grama netto/ masa wilgotnego suszu roślinnego 62,88 grama netto/ -wykaz dowodów rzeczowych nr II/76/16/N i nakazał ich zniszczenie;

3. na podstawie art.. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci słoika o pojemności 1 litra z nakrętką koloru białego i słoika o pojemności 1 litra z nakrętką koloru czerwonego z napisem (...) - wykaz dowodów rzeczowych nr II/76/16/N;

4. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 120złoty tytułem opłaty oraz obciążył go kosztami postępowania w kwocie 1437złoty.

Powyższy wyrok zaskarżyli w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego jego obrońca oraz osobiście oskarżony, zarzucając mu rażącą niewspółmierność wymierzonej mu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu samoistnej kary grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 10 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, iż przypisany K. M. występku z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest ustawowo zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 3. Punktem wyjścia Sądu dla rozważań w przedmiocie dolegliwości, jaką należało wymierzyć oskarżonemu za ten czyn była więc kara pozbawienia wolności w rozmiarze od 1 miesiąca do 3 lat. Zasady wymiaru kary, określone w rozdziałach IV i VI kodeksu karnego, przy spełnieniu określonych warunków dają Sądowi możliwość nieorzeczenia takiej kary; w szczególności w art. 37a kk stanowi, że jeżeli ustawa przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 8 lat, można zamiast tej kary orzec grzywnę albo karę ograniczenia wolności, o której mowa w art. 34 § 1a pkt 1 lub 4. Przepis ten nie stawia *expressis verbis* żadnych dodatkowych warunków, jednakże podstawową zasadą wymiaru kary jest takie jej kształtowanie w granicach przewidzianych przez ustawę, by z jednej strony jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy i uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu, ale z drugiej by brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dolegliwość karna jest bowiem przewidziana jako środek celowego oddziaływania na sprawcę, ewentualnego pokrzywdzonego oraz na społeczeństwo. Tym samym orzekana wobec sprawcy kara nie może pozostawać w sprzeczności z jej wychowawczymi i zapobiegawczymi celami.

Sąd I instancji słusznie zauważył w swych rozważaniach co do koniecznego w przypadku K. M. ukształtowania dolegliwości karnej, iż przed popełnieniem przestępstwa, będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, był on już wcześniej wielokrotnie karany, orzekano wobec niego kary pozbawienia wolności, których wykonanie zawieszano, jednakże tego rodzaju wychowawcze podejście wcześniejszych wyroków okazało się nieskuteczne i nietrafne, bowiem oskarżony nie wyciągnął z tych rozstrzygnięć konstruktywnych wniosków, a dopuszczając się ponownie przestępstwa o znacznym stopniu społecznej szkodliwości wyraził przekonanie o swej bezkarności. Zasadnym było również stwierdzenie Sądu, iż sugerowana już w postępowaniu przygotowawczym kara 6 miesięcy pozbawienia wolności była w pełni wyważona i adekwatna do wagi czynu. Zauważyć bowiem należy, że w znanej Sądowi z innych postępowań sytuacji, gdy 1 gram marihuany może niekiedy pozwolić na jednorazowe odurzenie się nawet 10 osobom, posiadana przez oskarżonego ilość tego środka odurzającego była co najmniej na granicy kryterium „znaczej ilości” jako znamienia kwalifikowanego typu występkę z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożonego dużo surowszą karą, od 1 roku do 10 lat pozbawienia wolności.

Wbrew zarzutom apelacji obrońcy, postępowanie oskarżonego nie miało związku z jego uzależnieniem od narkotyków, bowiem nie stwierdzili go u oskarżonego biegli psychiatry i psycholog, a i informacje od oskarżonego nie wskazują na taki fakt. Również argumenty o zdrowiu psychicznym oskarżonego i potencjalnym destrukcyjnym wpływie na nie

pobytu w zakładzie karnym nie znajdują żadnego potwierdzenia, bowiem biegli nie stwierdzili u K. M. żadnej choroby psychicznej; on sam również wskazywał, że u lekarza psychiatry bywa sporadycznie, nie zażywa żadnych leków psychotropowych, jedynie uspokajające. Trudno więc stwierdzić, że szczególny stan zdrowia oskarżonego przemawia za koniecznością zdecydowanie łagodniejszego traktowania go w związku z popełnionym poważnym przestępstwem. Nie stanowi takiej podstawy podnoszony w osobistej apelacji oskarżonego fakt, że przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu nie ma dostatecznych podstaw, by można było uznać za zasadny wniosek obu apelacji o wymierzenie K. M. za przypisany mu czyn tylko samoistnej kary grzywny, nawet w wymiarze 200 stawek dziennych. Byłoby to bowiem sprzeczne z celami kary w zakresie prewencji indywidualnej (oskarżony dał już kilkakrotnie wyraz temu, że grzywna jako kara akcesoryjna czy zastępcza nie osiągnęła celu wychowawczego oddziaływania na niego w celu zapobieżenia powrotowi do przestępstwa). Również z ogólnospołecznego punktu widzenia wymierzanie sprawcy wielokrotnie niepoprawnemu wyłącznie kary grzywny, i to w sytuacji, gdy (jak twierdzi apelujący obrońca ze względu na stan zdrowia) podejmuje on jedynie dorywcze, nisko płatne prace – byłoby zdaniem Sądu zdecydowanie nieodpowiednie i nietrafne.

Od dnia 1 lipca 2015 r. obowiązuje znowelizowany art. 69 § 1 kk stanowiący, że wykonanie kary pozbawienia wolności można zawiesić jedynie wówczas, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Ze względu na to nie było nawet możliwym, niezależnie od tego, czy celowym, zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary.

Tym samym w ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach ustalenia, poczynione przez Sąd Rejonowy w zakresie koniecznej względem oskarżonego kary, są zatem prawidłowe i należy stwierdzić, iż Sąd ten nie popełnił błędów, jakie zarzucają mu skarżący w obu apelacjach. Wymiar orzeczonej kary czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i nast., odpowiada stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Mając na uwadze powyższe na mocy art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.